

Sygn. akt XII C 659/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 sierpnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Maria Prusinowska

Protokolant protokolant sądowy Justyna Wojciechowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 sierpnia 2019 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa G. (...) N. (...)z siedzibą w W. (...) 312

przeciwko M. P. (P.) PESEL (...)

o zapłatę

1. Powództwo oddala.

2. Kosztami postępowania obciąża powoda i z tego tytułu zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Maria Prusinowska

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 27 kwietnia 2017 r. do Sądu Rejonowego L. (...)VI Wydział Cywilny powód G. (...) N. (...)z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego M. P. kwoty 96 333,39 zł wraz z odsetkami kolejno: od kwoty 72 285,91 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, od kwoty 18 858,74 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz od kwoty 5 188,74 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód wniósł ponadto o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Uzasadniając swoje stanowisko powód wskazał, że pozwany zawarł z wierzycielem pierwotnym (...) Bank (...) S. A. z siedzibą w W. (poprzednia nazwa (...) Bank (...) S. A z siedzibą w W.) w dniu 23 października 2012 r. umowę o kredyt gotówkowy nr (...). Umówiona kwota kredytu została pozwanemu wypłacona, a jego spłata rozłożona na raty. Pozwany nie wywiązał się zdaniem powoda z obowiązku terminowej spłaty rat kredytu, czego skutkiem było wypowiedzenie umowy kredytowej przez bank z dniem 19 listopada 2014 r. Umową przelewu wierzytelności z dnia 28 września 2016 r. powód nabył wierzytelność wynikającą z w/w umowy od (...) Bank (...) S. A. z siedzibą w

W.. Powód zawiadomił pozwanego o przelewie wierzytelności, a następnie wezwał do zapłaty dochodzonej pozwem kwoty uprzedzając, że w razie braku zapłaty skieruje sprawę na drogę sądową. Pozwany nie dokonał zapłaty w wyznaczonym terminie. Po upływie okresu wypowiedzenia zobowiązanie stało się w całości wymagalne (3 listopada 2014 r.).

W dniu 31 sierpnia 2017 r. Sąd Rejonowy L. (...)Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym (sygn. akt (...)) nakazujący pozwanemu M. P. zapłatę na rzecz powoda w terminie dwóch tygodni kwoty 96 333,39 zł w raz z odsetkami zgodnie z treścią pozwu oraz kwoty 4 805 zł tytułem zwrotu kosztów procesu

lub wniesienia w w/w terminie sprzeciwu. Pismem z dnia 4 października 2017 r. pozwany złożył do w/w Sądu sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 31 sierpnia 2017 r., w którym wniósł m.in. o oddalenie powództwa w całości, dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań wskazanych świadków, z dokumentów oraz nieobciążanie kosztami sądowymi z uwagi na trudną sytuację życiową i materialną. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podnosił zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda, zarzut przedawnienia roszczenia objętego żądaniem pozwu, a przede wszystkim brak wykazania przez powoda faktu wypowiedzenia umowy, ani braku wywiązania się z umowy przez pozwanego, ani też na jakiej podstawie dochodzi kwoty wskazanej w treści pozwu. Postanowieniem z dnia 6 grudnia 2017 r. Sąd Rejonowy L. (...) w osobie referendarza sądowego przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Poznaniu. Pismem z dnia 9 maja 2018 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu wezwał stronę powodową do uzupełnienia braków formalnych pozwu, które strona uzupełniła przedkładając pismo w sprawie w dniu 4 czerwca 2018 r. W uzupełnieniu strona podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko wniosła o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i zasądzenie kwoty roszczenia głównego w wysokości 96 333,39 zł wraz z odsetkami zgodnie z treścią pisma procesowego oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, ponadto wniosła o zwrot $\frac{3}{4}$ opłaty od pozwu po uprawomocnieniu się nakazu zapłaty. Sąd Okręgowy w Poznaniu w dniu 6 czerwca 2018 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym nakazując pozwanemu zapłatę na rzecz powoda kwoty 96 333,39 zł wraz z odsetkami zgodnie z jego treścią oraz kwoty 1 205 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych oraz kwoty 3 617 zł tytułem kosztów procesu, w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia niniejszego nakazu, albo wniósł w tymże terminie sprzeciw. Pismem z dnia 14 lipca 2018 r. pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydany przez Sąd Okręgowy w Poznaniu z dnia 6 czerwca 2018 r., sygn. akt XII C 659/18. W treści w/w sprzeciwu pozwany wskazał, iż raz skutecznie wnosił już w niniejszej sprawie sprzeciw w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego L. (...). Jego stanowisko jest niezmiennie, ponadto wniósł o uchylenie niniejszego nakazu zapłaty jako wydanego niezgodnie z przepisami i umorzenie sprawy. Natomiast na wypadek nieuwzględnienia przez Sąd wniosku o umorzenie pozwany zastrzegł sobie doprecyzowanie swojego stanowiska i powołanie nowych dowodów oraz argumentów po przedłożeniu przez powoda załączników wskazanych w pozwie. Pismem z dnia 29 sierpnia 2018 r. powód złożył odpowiedź na sprzeciw strony pozwanej, w której podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w całości i wskazał, że zarzuty pozwanego są bezpodstawne, nieoparte żadnymi dowodami i sprzeczne z materiałem dowodowym zgromadzonym w przedmiotowej sprawie. Pismem z dnia 18 października 2018 r. powód załączył do akt sprawy notarialny wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności wraz z notarialnym wyciągiem z załącznika nr 1 do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 28 września 2016 r. Pozwany wypełniając zobowiązanie Sądu z rozprawy z dnia 18 października 2018 r. pismem z dnia 31 października 2018 r. podtrzymał w całości swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 28 września 2017 r. oraz 14 lipca 2018 r. wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Ponadto w w/w piśmie procesowym pozwany wskazał, że powód w uzupełnieniu braków formalnych pozwu dołączył do niego m.in. wygenerowane z systemu komputerowego wezwanie do zapłaty przed wszczęciem postępowania sądowego i wpisem do (...) z 24 października 2016 r., do którego nie ma jednak ani dowodu nadania tego pisma pozwanemu, ani dowodu jego doręczenia pozwanemu, wygenerowane z systemu komputerowego zawiadomienie z dnia 7 października 2016 r. bez dowodu nadania i doręczenia pozwanemu oraz wyciąg z umowy sprzedaży bez wskazania wierzytelności pozwanego. W związku z tym pozwany wskazał, że treść zaofiarowanych przez powoda dokumentów w żaden sposób nie potwierdza zasadności roszczenia, nadto jego wysokości. Pismem z dnia 14 listopada 2018 r. powód ponownie podtrzymał swoje stanowisko w sprawie i wskazał, że zarzuty podnoszone przez stronę powodową są bezzasadne. Na rozprawie z dnia 8 sierpnia 2019 r. został przesłuchany w charakterze strony pozwany, ponadto Sąd oddalił wniosek pozwanego o przesłuchanie świadka J. A., zamknął rozprawę i odczytał ogłoszenie wyroku do dnia 14 sierpnia 2019 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany M. P. w dniu 23 października 2012 r. zawarł z wierzycielem pierwotnym (...) Bank (...) S. A. z siedzibą w W. (poprzednia nazwa (...) Bank (...) S. A z siedzibą w W.) w dniu 23 października 2012 r. umowę o kredyt gotówkowy nr (...) na cele konsumpcyjne w tym na konsolidację zadłużenia (spłatę zadłużenia zaciągniętego w (...) Bank (...) S. A.) na kwotę 96 993,58 zł, gdzie całkowita kwota kredytu wynosiła 139 997,12 zł. Kredytobiorca

zobowiązał się spłacić kredyt w ciągu 72 miesięcy, tj. od dnia 21 listopada 2012 r. do dnia 21 października 2018 r. wraz z należnymi odsetkami do 21 dnia każdego miesiąca na zasadach i warunkach określonych w postanowieniu umowy (§ 9 umowy). Ponadto zgodnie z umową oprocentowanie kredytu jest zmienne i jego wysokość na dzień zawarcia umowy w stosunku rocznym wynosi 12,50 %, natomiast rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosi 13,78 % (§ 9 umowy). Oprocentowanie może ulec zmianie na skutek decyzji banku minimum o 0,5 p.p. (§ 2 umowy). Niespłacanie rat kredytu w terminie ustalonym w umowie powoduje powstanie zadłużenia przeterminowanego, od którego bank pobierze odsetki w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego, co stanowi na dzień zawarcia umowy 25,00 % (§ 4 umowy). Co więcej z godnie z umową kredytobiorca wyraża zgodę na przeniesienie przez bank wierzytelności z umowy kredytu na towarzystwo funduszy inwestycyjnych tworzące fundusz sekurytyzacyjny albo na fundusz sekurytyzacyjny (§ 6 umowy). Natomiast zgodnie z § 7 umowy każda ze stron może wypowiedzieć umowę z zachowaniem miesięcznego terminu wypowiedzenia. Ponadto bank może wypowiedzieć umowę z ważnych powodów: w przypadku gdy kredytobiorca nie spłacił jednej raty kredytu, po uprzednim wezwaniu kredytobiorcy do zapłaty zaległej kwoty, w przypadku ujawnienia rozbieżności pomiędzy danymi podanymi we wniosku o kredyt, dokumentami i informacjami podanymi w związku z rozpatrywaniem wniosku o kredyt oraz dostarczonymi w trakcie obowiązywania umowy kredytu, a stanem faktycznym, w przypadku utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej oraz w przypadku zaistnienia okoliczności, w których świadczenie usługi na rzecz kredytobiorcy naraża bank na podwyższone ryzyko kredytowe, operacyjne, prawne lub reputacyjne.

Dowód: umowa o kredyt gotówkowy nr (...) z dnia 23 października 2012 r. (k. 49);

W okresie od sierpnia 2013 r. do lutego 2014 r. pozwany posiadał nadpłaty z tytułu uiszczanych rat. Raty spłacał J. A., Z. P. lub osobiście pozwany. W dniu 19 listopada 2014 r. na konto pozwanego wpłynęła kwota 8757,50 zł z tytułu rezygnacji z polisy ubezpieczeniowej, która miała zostać ulokowana na koncie technicznym i zaliczona na poczet kolejnych rat.

Dowód: wyciąg z rachunku umowy kredytowej – k. 141- 143 v., zeznania pozwanego – e-protokół k. 200, 00:17:33-01:08:18,

Pierwotny wierzyciel pismem z dnia 31 sierpnia 2014 r. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 9 895,32 zł wraz z dalszymi odsetkami i jednocześnie poinformował o tym, że brak spłaty zaległości spowoduje niezwłoczne rozpoczęcie działań windykacyjnych i może doprowadzić do wypowiedzenia umowy kredytu łączącego pozwanego z bankiem.

W związku z brakiem odpowiedzi na w/w wezwanie ze strony pozwanego bank pismem z dnia 22 września 2014 r. wypowiedział umowę pozwanemu i wezwał do uregulowania należności.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 31 sierpnia 2014 r. (k. 132), wypowiedzenie z dnia 22 września 2014 r. umowy kredytu nr (...) z dnia 23 października 2012 r. (k. 133);

Następnie jak twierdzi powód, pierwotny wierzyciel pismem z dnia 7 października 2016 r. poinformował pozwanego, iż na podstawie umowy nr (...) zawartej 28 września 2016 r. dokonał przelewu wierzytelności z tytułu umowy o kredyt gotówkowy nr (...) na rzecz G. V. N. (...)z siedzibą w W.. Brak jest jednak jakichkolwiek dowodów nadania w/w pisma pozwanemu. Analogiczna sytuacja zachodzi w przypadku wezwania do zapłaty z dnia 24 października 2016 r., które powód miał kierować do pozwanego; brak jest jednak jakichkolwiek dowodów na to, by pozwany w ogóle taki dokument otrzymał od powoda. Strona powodowa nie jest w stanie również okazać się dowodem nadania w/w wezwania do pozwanego.

Dowód: zawiadomienie z dnia 7 października 2016 r. (k. 36, 137), oświadczenie z dnia 17 listopada 2016 r. (k. 47, 130), wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 28 września 2016 r. (k. 37-40, 126-129, 161-162) wezwanie do zapłaty przed wszczęciem postępowania sądowego i wpisem do Krajowego Rejestru Długów z dnia 24 października 2016 r. (k. 35, 136).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w aktach sprawy dokumentów oraz zeznań pozwanego. Zgodnie z treścią art. 244 § 1 KPC za dokumenty urzędowe należy traktować takie, które sporządzone są w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania i stanowią one dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Na zasadzie art. art. 245 KPC dokument prywatny stanowi dowód jedynie tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Odnosząc się w tym miejscu do materiału dowodowego z zeznań pozwanego, Sąd uznał jego zeznania za wiarygodne. Pozwany potwierdził okoliczność zawarcia umowy kredytu w 2012 r. na kwotę około 100 000 zł. Kredyt był rozłożony na raty. Zeznania pozwanego były spójne, jasne i klarowne. Korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym w przedmiocie dokumentów przedłożonych do akt niniejszej sprawy. Pozwany zgodnie z prawdą zeznał, iż spłata rat była dokonywana niekiedy nawet podwójnie, stąd dochodziło do nadpłaty, w związku z czym pozwany w listopadzie 2013 r. miał zapłacić ostatnią ratę, a nadwyżka miała być przekazana na konto techniczne i z niego następnie miała być zasilana rata. Pozwany wykazał, że był przekonany o nadpłaceniu 7 rat do przodu. Okazał się zestawieniem wszystkich opłaconych rat. Pozwany z całą stanowczością przyznał, iż nigdy nie otrzymał wypowiedzenia umowy kredytu, nigdy o tym fakcie nie został poinformowany ani przez bank, z którym zawarł umowę kredytu, ani przez powoda. Analogiczna sytuacja zaistniała z wezwaniem do zapłaty od powoda z dnia 24 października 2016 r. Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanego w całości. Wykazał się on rzetelnością w zeznaniach, jak i swojej postawie w sytuacji dopilnowania swoich obowiązków związanych ze spłatą przedmiotowego kredytu. Pozwany w odczuciu Sądu ze swojej strony uczynił wszystko, by móc spróbować wyjaśnić wszystkie okoliczności związane z nieuprawnionym wypowiedzeniem umowy kredytu, którą pozwany zawarł z (...) Bank (...) S. A.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na podstawie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r., poz. 1988 ze zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Oznacza to, że na powodzie ciążył obowiązek przekazania kredytobiorcy określonej kwoty, na pozwanych zaś spoczywało zobowiązanie zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Z kolei art. 75 ust. 1 prawa bankowego precyzuje, że w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu bank może wypowiedzieć umowę kredytu.

Strona pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia umowy kredytu na cele konsumpcyjne nr (...) w dniu 23 października 2012 r. Zatem na powodzie spoczywał ciężar wykazania skuteczności wypowiedzenia umowy i wysokości dochodzonego roszczenia.

Zgodnie bowiem z ogólną regułą, wyrażoną w art. 6 KC i art. 232 KPC, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Wskazana zasada oznacza, że powód składając pozew powinien udowodnić fakty, które w jego ocenie świadczą o zasadności powództwa. Udowodnienie faktów może nastąpić przy pomocy wszelkich środków dowodowych przewidzianych przez kodeks postępowania cywilnego. Nie ulega także wątpliwości, że co do zasady to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia twierdzeń zawartych w pozwie, bowiem to on domaga się zapłaty i powinien udowodnić zasadność swojego roszczenia.

Oceniając zasadność powództwa sąd w pierwszej kolejności zajął się ustaleniem czy wypowiedzenie umowy kredytu dokonane przez poprzednika powoda było skuteczne a co za tym idzie czy należność dochodzona pozwem jest

wymagalna. Przesądzenie tej okoliczności mogło bowiem czynić zbędnym zajmowanie się pozostałymi podnoszonymi przez powoda zarzutami.

Procedurę tę reguluje § 7 ust. 1 i 2 umowy, zgodnie z którymi w przypadku niespłacenia w terminie określonym w umowie raty kapitałowo-odsetkowej lub jej części bank wezwie kredytobiorcę do spłaty zaległej należności pod rygorem wypowiedzenia umowy. Należy podkreślić, że już w przypadku niezapłacenia jednej raty bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy kredytu. Umowa kredytu mogła być wypowiedziana z zachowaniem miesięcznego terminu wypowiedzenia. Redakcja ww. przepisów jest w ocenie Sądu jasna i czytelna. Zgodnie z zacytowanym przepisem procedura wypowiedzenia składa się z **dwóch etapów**: wezwania kredytobiorcy do dokonania spłaty zaległości w określonym przez bank terminie od otrzymania wezwania, a następnie w przypadku nieuregulowania zaległości wypowiedzenia umowy kredytu.

Wobec powyższego w ocenie Sądu strona powodowa w żaden sposób nie udowodniła faktu doręczenia wypowiedzenia umowy kredytu dokonanej jeszcze przez pierwotnego wierzyciela (...) Bank (...) S.A. pozwanemu, ani nie udowodniła faktu doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty przed wniesieniem powództwa w niniejszej sprawie. Powód nie przedłożył w poczet materiału dowodowego dowodu nadania i odebrania przez pozwanego w/w pism. Sam fakt przedłożenia owych pism wygenerowanych z systemu nie przesądza o prawidłowości wypowiedzenia umowy kredytu oraz prawidłowości poinformowania pozwanego o tym, iż zostało skierowane do niego wezwanie do zapłaty. W związku z czym Sąd stanął na stanowisku, iż pomimo określenia procedury wypowiedzenia umowy opisanej w w/w paragrafach umowy w sposób prosty i czytelny, bank się do niej nie zastosował.

Ponadto wskazać należy, że pozwany kredyt na cele konsumpcyjne spłacał regularnie, a także zdarzały się również sytuacje, iż raty były nadpłacane, w związku z czym pozwanemu powstała nadpłata około 7 rat do przodu. Na skutek powstania nadpłaty, pozwany zapłacił ostatnią ratę około listopada 2013 r. Był on przekonany o prawidłowości spłacania rat, z konta technicznego po ustaleniu dyspozycji dla banku (...) S. A. W świetle powyższego nie zachodziły w żadnym wypadku przesłanki do tego, by wszcząć procedurę wypowiedzenia umowy.

W tym stanie rzecz należało uznać, że umowa nie została skutecznie wypowiedziana i powód przedwcześnie wystąpił ze swoim roszczeniem, zwłaszcza, iż środki na koncie technicznym w zupełności pozwalały na spłatę kolejnych rat zaciągniętego przez pozwanego kredytu. Zdaniem Sądu wypowiedzenie umowy kredytu było czynnością rażąco niewłaściwą i nieuprawnioną w sytuacji, gdy pozwany był nadgorliwym wręcz płatnikiem rat kredytowych i dysponował środkami do regulowania zobowiązani kredytowego.

Ponadto należy podkreślić, że od banku jako profesjonalisty należy wymagać szczególnej staranności. Ma to wyjątkowe znaczenie w świetle konsekwencji jakie pociąga za sobą wypowiedzenie umowy kredytowej.

Sąd odnosząc się natomiast do zarzutów strony pozwanej w przedmiocie przedawnienia roszczenia oraz braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powodowej, uznał je za chybione i bezzasadne. Koniecznym podkreślenia jest fakt, iż w niniejszej sprawie na rozprawie z dnia 8 sierpnia 2019 r. pełnomocnik pozwanego jednoznacznie stwierdził, iż przedmiotowe roszczenie nie zostało przedawnione.

Mając na uwadze przedstawione powyżej okoliczności, Sąd powództwo jako niezasadne oddalił o czym orzeczono w pkt 1. wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znalazło swoje uzasadnienie w art. 99 KPC i 98 § 1 i 3 KPC. Strona powodowa jako strona przegrywająca spór została zobowiązana do zwrotu pozwanemu poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 5 417 zł, wynikającej z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym w dniu wniesienia powództwa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekał jak w pkt 2. wyroku.

SSO Maria Prusinowska

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować uzasadnienie, w dniach 19 sierpnia do 2 września 2019 r. urlop, w dniach 1 do 7 października 2019 r. zwolnienie, w dniach 9- 11 października 2019 r. szkolenie sędziów, a nadto zarządzenie Prezesa SO o przedłużeniu terminu do sporządzenia uzasadnienia,
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron,
3. Za 14 dni od doręczenia lub z apelacją.

P., dnia 16 października 2019 r.

SSO Maria Prusinowska